

staa. Som det staa her, er der ikke givet fri Adgang til at benytte den ene eller den anden Udstykningsform. Det er muligt, at vi kan mødes med den højtærede Minister, hvad dette angaar, men vi maa kræve saa klare Udtryk i Loven, at de ikke kan misforstaaes. Som det staa i Øjeblikket, kan man kun undtagelsesvis tillade Oprettelsen af nogle mindre Brug efter Statshusmandsloven, men Hovedloven, hvorefter Udstykningen skal foregaa, er Loven af 4. Oktober.

Jeg skal ikke blande mig i Ordskiftet mellem den højtærede Minister og min ærede Partifælle, det ærede Medlem Hr. Korsgaard, men jeg vil dog mene, at min ærede Partifælle har Ret i sin Betragtning, thi de Penge, der efter disse Love bevilges til Oprettelse af smaa Landbrug, er Penge, som kommer Landbruget som Erhverv til gode. Ministeren kan have fuldstændig Ret i, at det er samfundsmæssige Hensyn, der gør sig gældende. Selvfølgelig. Hvis det ikke var for Samfundets Skyld, vilde det være ganske forkasteligt overhovedet at bevilge saadanne Penge. Men at Pengene erhvervsmæssigt kommer Landbruget til gode, kan den højtærede Landbrugsminister ikke komme udenom.

Saa sagde den højtærede Minister, at det endnu var umuligt at fremkomme med Oplysninger; der forelaa ingen. Saa beklager jeg virkelig den Forretningsgang, der er til Stede saavel i Jordlovsudvalget som i Landbrugsministeriet, thi hvis der ingen Oplysninger kan foreligge om Virkningerne af en Lov, der har været gældende fra Foraaret 1920, maa Regnskabsføringen være overordentlig mangelfuld. Jeg tror heller ikke, at den højtærede Minister vil kunne fastholde dette Standpunkt. Jeg vil derfor endnu en Gang anmode den højtærede Landbrugsminister om at gøre alle de Oplysninger, der foreligger paa dette Omraade, tilgængelige for dette høje Ting. Jeg skal senere, ved Behandlingen af det næste Lovforslag, komme tilbage til dette Krav, ikke alene for saa vidt angaar Loven af 4. Oktober, men ogsaa angaaende Statshusmandslovene.

Til det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen har jeg kun et Par Ord at sige, idet jeg af Erfaring ved, at det er ganske omsonst at diskutere Jordlove med det ærede Medlem, idet han aldeles ikke vil erkende, at hans Synspunkter overhovedet kan være forkerte. Det ærede Medlem mente, at de, der havde købt Jord i den Periode, vi nu har gennemlevet, vil gaa fallit, hvorimod de, der har faaet

Brug oprettet efter Loven af 4. Oktober, vil bestaa. Jeg maa dog mene, at det højtærede Medlem, undskyld, det ærede Medlem — han kan maaske en Gang blive højtæret — her svæver i en Vildfarelse. Jeg tror desværre ikke, at disse Mennesker, som har faaet oprettet Brug efter Loven af 4. Oktober i de Aar, den har virket, har nogen som helst Sandsynlighed for at kunne undgaa at gaa fallit. Men der er den store Forskel, at de, der har købt deres Ejendomme og gaar fallit, gaar fallit, fordi de har begaaet en Dumhed. Men de andre gaar fallit, fordi de ved disse Jordlove er lokket ind i Forhold, som de har troet var glimrende, men som viser sig at blive til deres Ødelæggelse.

Niels Frederiksen: Jeg skal ikke forlænge Debatten om dette Punkt syndeligt, men kun fremsætte nogle Bemærkninger til de faldne Udtalelser. Jeg skal begynde med at takke den højtærede Minister for hans Besvarelse af mine Spørgsmaal. Selv om dette Svar ikke beviser, at man ikke kunde være naaet længere frem med Udstykningen af de sønderjydske Domæner, indrømmer jeg, at det vilde være urigtigt og risikabelt at forberede og iværksætte Udstykningerne, før det retlige Forhold med Hensyn til Forpagtningerne var ganske klaret. Den højtærede Minister sagde, at det gjaldt om at finde en Form, hvorved Folk kunde faa Lov til at vælge, hvilket Princip de vilde starte deres Brug efter, og han appellerede i den Forbindelse til Frisindet. Jeg deler ganske det ærede Medlem Hr. Brorsens Opfattelse i den Sag og kan henholde mig til de af ham fremsatte Udtalelser ud fra den Betragtning, at det, jeg tror det gælder om her inde fra, er, at vi bestemmer de bedst mulige Former, vi kan finde, for den Haandsrækning, som Staten skal yde den enkelte Borger, og saa i øvrigt stiller han frit med Hensyn til, om han vil bruge den Haandsrækning, Lovgivningsmagten giver ham, eller han ikke vil, altsaa om man nede i Sønderjylland ligesom i det øvrige Land vil benytte Loven af 22. Juni 1917 med Tillægslov af 6. Maj 1921 og erhverve sig et Stykke Jord i det frie Marked for derpaa at oprette et Husmandsbrug til den Pris, man er i Stand til at faa det for. Ligeegyldigt, hvor mange smukke Ord man anvender, saa er Forholdet det, at man her prøver paa at gennemføre en Undtagelsesstilling for den offentlige Jords Anvendelse i Sønderjylland. Dette er Kærnen i Sagen, og det er det, jeg advarer imod. Det har intet som helst med Frisind at gøre, og